

“Tvoje milosrdenstvo, Pane, ospevovať budem naveky...”

Pre chorobu COVID som sa dostala do nemocnice, kde som pobudla 26 dní, z toho asi 23 dní na oddelení ARO. Prežila som ťažké, ale aj pekné chvíle.

Počas približne osemdňového umelého spánku mi zaviedli pľúcnu ventiláciu. Mala som minimálne percento na prežitie. O sebe som nič nevedela, mozog nepracoval, oči nevideli, uši nepočuli. Moje telo odchádzalo.

Ale môj duch bol veľmi vnímavý. Duchovným zrakom som videla Pána Ježiša na kríži. Vedľa neho bol menší drevený kríž, ten bol prázdny. Pochopila som, že je to môj kríž. Ležala som na posteli s rukami priviazanými o bočnice postele.

V duchu som sa modlila:

“Pane, som na kríži, ako Ty.

Ruky rozopiate, bez pohybu, ako Ty.

Na sebe plachtu, ako Ty.

Všetci sa dívajú, ako na Teba, odhaleného...

Pane, dávam Ti toto utrpenie ako vynáhradu za hriechy ľudí, ktorí mi v posledných rokoch ubližovali. Keby si mi nedal svoju milosť, nedokázala by som to.”

Po prijatí kríža som vnímala, že je advent. Uvažovala som, ako Jozef s Máriou hľadajú nocľah v Betleheme. Mária nebola prijatá, lebo čakala dieťa. Jozef je nešťastný, plače, že jej nevie pomôcť. Prežívala som jej osamotenosť. Vedela som, že je Rok sv. Jozefa, začala som sa k nemu utiekať. Prosila som ho, aby mi pomohol.

Pomaly som sa začala z tohto stavu preberať. Oživala som.

Už som vedela, že som v nemocnici, rozpoznávala som sestričky, ošetrovateľov, lekárov, no nemohla som sa nič pýtať, lebo som mala spravenú tracheotómiu. Dorozumievala som sa očami, rukami a neskôr písaním na papieri.

Infúzie mi tiekli jedna za druhou, bez prestania, niekoľko dní.

Dostala som črevnú infekciu.

Cítila som sa, ako malý Ježiško.

Aj Jeho krmili a prebaľovali.

Úplne závislá od ľudí, ako On.

Takto sa ponížil Pán Ježiš...

Na Nepoškrvené Počatie Panny Márie ma prepustili z nemocnice domov.

Keď prišiel pán farár so sv. prijímaním k nám, našim povedal:

“Vy ste dostali k Vianociam skutočného Ježiška...”

Uvažovala som, ako všetko do seba zapadá...

V našej rodine sa veľa vecí zmenilo. Boli sme šťastní, že sme opäť spolu, a že môžeme opraviť to, čo sme zanedbali. Manžel zostal pri mne doma. Ošetroval ma, či už dekubit, alebo boľavé ramená, robil všetko, čo som potrebovala. Starší syn sa naučil podávať injekcie a mal na starosť nákupy. Mladší sa ujal varenia a šatstva. Všetci sme sa tešili každému malému krôčiku.

Naše vzťahy sa upevnili. A ja som sa učila nielen jesť a chodiť, ale aj poprosiť o pomoc a vedieť prijímať ich služby. Odvtedy prešli vyše štyri mesiace a naše snahy o vzájomnú ústretovosť a pomoc pokračujú.

Manžel popri pomoci nezabudol na sľub, ktorý dal Pánu Bohu, že už nebude piť.

Ďakujeme všetkým kňazom, ktorí slúžili sväte omše za mňa a za našu rodinu, za ich blízkosť v ťažkých chvíľach, a ďakujeme všetkým bratom a sestrám, ktorí nás podporovali svojimi modlitbami a obetami.

Ďakujeme Pánu Bohu, že nás vypočul, že nám dáva novú radosť zo života, novú nádej z nových krokov, lásku a nadšenie z Jeho blízkosti a pevnejšiu vieru z poznania, že smrťou končí len to telesné, ale to duchovné pokračuje do večnosti.

Všetko na Božiu slávu!

Viera J.